

jitel jeho jen v třetím a čtvrtém případě první věty druhého odstavce § 970 obč. zák., kdežto v případech prvním a druhém téže věty ručí prý hotelier dle § 970 obč. zák. jen v obvodu hotelu; mimo obvod ten ručí prý v těchto případech pouze dle §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. V té příčině dlužno především zdůrazniti, že žaloba spočívá na § 970 obč. zák., na zákonném závazku majitele hostince, rovnajícím se smluvnímu závazku schovatelovu. Právní hlediska §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. tu v úvahu vůbec nepřicházejí, poněvadž se nárok žalobní neodvozuje z ručení žalované za delikty osob třetích, byť i jejich zřízenců, nýbrž z jejího ručení za škodu vzešlou nesplněním vlastního závazku vrátiti věc quasi do uschování převzatou. Tím odpadají též všechny důsledky vyvozované v dovolání z rozdílného znění §§ 970 a 1316 obč. zák. Vzešlo-li však ručení dle § 970 obč. zák., — a ručení to vzniká vnesením věcí přijatého hosta, to jest odevzdáním jich hostinskému nebo někomu z jeho lidí nebo uložením jich na místě osobami těmito vykázaném nebo k uložení určeném, — pak trvá v rozsahu a právní povaze stanovené XIX. hlavou II. dílu obč. zák. vůbec a §em 970 obč. zák. zvláště jednotně a bez přerušení až do ukončení poměru ručení založivšího pokud se týče vrácení věci a zákon naprosto neospravedlňuje omezovati tento rozsah a tuto právní povahu ručení hotelierova na některé ze způsobů jeho vzniku pokud se týče na některé ze způsobů, jak hotelier plniti může svůj závazek opatrovati věci hostovy. Je proto v dovolání prováděná konstrukce jakéhosi přerušení ručení dle § 970 obč. zák. na dobu, kdy věci hostinskému nebo jeho lidem svěřené nacházejí se mimo obvod hotelu a nahrazení ručení toho na tu dobu ručením dle §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. zcela libovolná a prostá vši opory v zákoně. V případě, o němž tu jde, je zjištěno, že ztracený oblek byl žalobcem odevzdán personálu žalované firmy jakožto majitelky a provozovatelky hotelu, v němž žalobce byl hostem, a že žalobci vrácen nebyl. Veškeré podmínky ručení dle § 970 obč. zák. jsou tedy dány i nespočívá rozsudek soudu odvolacího na nesprávném právním posouzení věci, potvrzuje-li rozsudek soudu procesního, jímž žalovaná firma byla odsouzena k náhradě ceny ztraceného obleku.

Čís. 760.

I bývalý c. k. erár, na jehož místo vstoupil erár československý, jest povinen platiti v korunách československých, byl-li se splněním závazku v prodlení.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv I 336/20.)

Žalobce utrpěl dne 24. června 1918 úraz na české trati bývalé severozápadní dráhy, (tehdy již postátněné). Jeho náhradní nárok byl ještě před převratem příslušnými správními úřady odmrštěn. Žalobě proti bývalému c. k. eráru o náhradu škody v korunách československých bylo soudy všech tří stolic vyhověno, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Námitce, že na bývalém c. k. eráru požadován býti mohl touto žalobou pouze peníz vyjádřený v bankovkách nekolokovaných, nelze přiznati věcné

odůvodněnosti. Žalovaný opírá ji o okolnost, že dluh jeho je dluhem od-
nosným a že sídlem příslušného ředitelství severozápadní dráhy je i v li-
quidaci Vídeň. Proto tvrdilo odvolání žalovaného bez další argumentace
právní, že jde jen o peníz vyjádřený v bankovkách nekolokovaných, dovo-
lání pak tvrdí, že závazek bývalého c. k. eráru je splatným v korunách
rakouských. Budiž na tomto místě podotčeno, že ani tyto ani ostatní vý-
vody dovolání neospravedlňují eventuelního žádání dovolacího, aby roz-
sudek odvolací změněn byl zamítnutím nároku žalobního. Než ani pro sní-
žení nároku toho není zákonného důvodu. Závazek žalovaného nahraditi
žalobci bolestné vznikl ve výši stanovené oběma souhlasnými rozsudky
stolic nižších dobou žalobcova úrazu a byl splatným, jakmile žalobce
o jeho liquidaci u žalovaného se hlásil. Obojí stalo se dle zjištění pokud
se týče dle nepopřehého tvrzení žalobního ještě před převratem. Žalovaný,
jenž nepřiznal žalobci dobrovolně ani nižšího obnosu jemu rozsudky při-
souzeného, byl s tímto obnosem od doby výše naznačené v prodlení, jež
nemůže býti žalobci na ujmu vyšší ještě měrou, nežli dána je už v rozdílu
kupní síly korun československých a korun rakousko-uherských z doby
před převratem. Kdyby byl žalovaný dluh svůj včas zaplatil, což se tehdá
mohlo státi jen v korunách rakousko-uherských, byl by žalovaný nabyl
obnosu, který v rukou jeho byl by mohl cestou nostrifikace oběživa na
území československé republiky ve smyslu zákona ze dne 25. února 1919,
čís. 84 Sb. z. a n. a nařízení ministerstva financí ve shodě s ministerstvem
spravedlnosti z téhož dne čís. 86 Sb. z. a n. býti přeměněn v koruny česko-
slovenské. Právem tedy žalobce žádal a bylo mu přisouzeno zaplacení
bolestného v měně československé.

Čís. 761.

**Byl-li uzavřen mezi poručníkem a nemanželským otcem za souhlasu
soudu smír, jímž nemanželský otec složením určitého peníze sprostěn byl
veškerých povinností z důvodu mimomanželského splození, nemůže ne-
manželské dítě později žádati příspěvek na zaopatření, třebas majetkové
poměry nemanželského otce se zlepšily.**

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv I 518/20.)

Žalovaný nemanželský otec pokud se týče otec jeho uzavřel dne 5. pro-
since 1905 s poručníkem dítěte smír, dle něhož složil určitý peníz jednou
pro vždy na výživu a vychování nemanželského dítěte. Smír ten byl sou-
dem poručenským schválen. Za války zlepšily se majetkové poměry ža-
lovaného. Žalobě o zaplacení určitého peníze na zaopatření procesní
soud první stolice vyhověl a uvedl mimo jiné v důvodech: Soud
jest toho názoru, že doložka smíru, dle níž složeným penízem měly býti
veškeré nároky nemanželského dítěte proti otci vyrovnány, může míti
platnost pouze za materiálních předpokladů, jež smírnému jednání za pod-
klad sloužily a že účinnost míti může pouze za platnosti těchto okolností
skutkových a zejména majetkových, jaké tu byly v době uzavírání smíru
pokud se týče soudního schválení jeho (rebus sic stantibus) a že změnila-li
se materiální základna smíru soudně schváleného, není svého času uza-
vřený smír na překážku, aby změněné poměry věcné ve prospěch neman-